

HIPOCRÉSIA PER LA FELICITAT

Un relat de: [Erik Astorga Llorente](#)

Giovanni Arnolfini era un buròcrata alemany de finals del segle XVII. Vivia en una gran mansió als afores de Brussel·les. De ben petit, els seus pares van morir a mans de tropes franceses, militaritzades pel rei Lluís XIV, en el conegut com a bombardeig de Brussel·les, mentre passejaven per la Grand-Place. Arnolfini era molt petit, i rebia en herència molts apreciats béns. Va anar creixent i va esdevenir propietari d'innombrables territoris del nord de l'Europa Occidental i tenia esclavitzats a presoners de l'Àfrica meridional, que treballaven a contra voluntat en xafogoses mines d'or al sud d'Indonèsia. Tenia per rivals als comptes francesos i al rei Lluís XV, conegut com el duc d'Anjou. Des que complí la majoria d'edat, i ja el van deixar de cuidar, Arnolfini es sentia sol i melancòlic, anhelava trobar una dona amb la que compartir les seves riqueses. Fou així quan, al complir els trenta anys, Arnolfini va marxar a Alemanya, a una gran ciutat, que havien fet esdevenir capital, Berlín. Allà va passar mesos allotjant-se en hostals descuidats i negligents, res en comparació amb la gran mansió en la qual vivia a Brussel·les. A Berlín es va fer passar per un funest comerciant noruec, i va trobar treball com a pregoner. A dures penes guanyava calers, però ell estava convençut de que finalment trobaria una dona que l'apreciés i l'estimés. Era el vint-i-u de desembre de 1741 i Arnolfini passejava trist i abatut pels carrers de l'alemanya nevada. Mentre caminava pausadament va escoltar el crit, el crit d'una dama de veu suau i tendre. Giovanni va accelerar el pas i va trobar una dona tombada al terra amb el coll sagnant; al seu costat hi havia un home amb faccions envellides, que duia una llarga barba canosa. L'home, en veure com l'Arnolfini s'hi apropava, va marxar amb la cua entre les cames. Al terra, la jove dona respirava amb dificultats i en Giovanni la va ajudar a aixecar. Tenia els ulls foscos com una nit sense lluna, però els cabells rossos com el pur or. Arnolfini va portar a la dona al seu hostel i ella li va explicar què havia succés, resultava que aquell home tractava d'ofegar-la amb una soga, perquè ella s'obligava a tindre relacions sexuals amb ell. L'Arnolfini, afligit per les explicacions de la dona, li explicà que ell estava en contra de la violència que patien les dones, i que ho trobava com un acte de completa insensatesa i irracionalitat. Aquella nit va quedar enamorat d'ella i li va proposar anar a viure amb ell a la seva mansió a Brussel·les. La dona, no s'hi veia molt convençuda, a penes no el coneixia gaire, i a ella ja li agradava viure a Berlín. El Giovanni no entenia per què ella no volia anar a viure amb ell, així que va decidir obligar-la a acompanyar-li a Brussel·les. La dona s'hi va oposar, però com aleshores els drets de les dones estaven mancants, ningú va poder dir res. Finalment van arribar a la mansió de l'Arnolfini i la dona, sentint-se infortuna i desgraciada, va haver d'acceptar la vida que li esperava, lluny de tot el que estimava. Va passar poc temps i tots dos es van casar, sense l'aprovació d'ella. Ella es va convertir en Giovanna Cenami. Cada dia era un infern per Giovanna, el seu marit l'obligava a quedar-se tancada a casa, a fer-li les tasques domèstiques i a tindre relacions sexuals sempre que ell en volgués.

Tanta hipocresia...

© Erik Astorga, Tarragona 2020